

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 27ης Μαρτίου 2014*

«Προδικαστική παραπομπή — Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Άρθρο 47 — Δικαίωμα για παροχή αποτελεσματικής ένδικης προστασίας — Δικαστικό τέλος στην περίπτωση ασκήσεως εφέσεως επί εργατικών διαφορών — Εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης — Δεν χωρεί — Πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης — Αναρμοδιότητα του Δικαστηρίου»

Στην υπόθεση C-265/13,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Juzgado de lo Social nº 2 de Terrassa (Ισπανία) με απόφαση της 3ης Μαΐου 2013, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 15 Μαΐου 2013, στο πλαίσιο της δίκης

Emiliano Torralbo Marcos

κατά

Korota SA,

Fondo de Garantía Salarial,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Silva de Lapuerta, πρόεδρο τμήματος, K. Lenaerts (εισηγητή), αντιπρόεδρο του Δικαστηρίου, J. L. da Cruz Vilaça, J.-C. Bonichot και A. Arabadjiev, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: N. Jääskinen

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τη S. Centeno Huerta,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την I. Martínez del Peral και τον H. Krämer,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).
- 2 Η εν λόγω αίτηση υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ, αφενός, του Torralbo Marcos και, αφετέρου, της Korota SA (στο εξής: Korota) και του Fondo de Garantía Salarial (Ταμείο εγγυήσεως μισθών, στο εξής: Fogasa), σχετικά με την καταβολή της οφειλόμενης στον T. Marcos αποζημιώσεως κατόπιν της απολύσεώς του από την Korota, η οποία τελεί υπό καθεστώς εξυγίανσεως.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

- 3 Η οδηγία 2008/94/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Οκτωβρίου 2008, περί προστασίας των μισθωτών σε περίπτωση αφερεγγυότητας του εργοδότη (ΕΕ L 283, σ. 36), ορίζει τα εξής στο άρθρο 1, παράγραφος 1:

«Η παρούσα οδηγία ισχύει για τις απαιτήσεις μισθωτών από συμβάσεις εργασίας ή από σχέσεις εργασίας κατά εργοδοτών σε κατάσταση αφερεγγυότητας κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1.»

- 4 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής προβλέπει τα ακόλουθα:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, ένας εργοδότης θεωρείται σε κατάσταση αφερεγγυότητας όταν έχει ζητηθεί η έναρξη συλλογικής διαδικασίας που βασίζεται στην αφερεγγυότητά του, προβλεπόμενη από τις νομοθετικές, κανονιστικές ή διοικητικές διατάξεις ενός κράτους μέλους, η οποία επιφέρει τη μερική ή ολική πτωχευτική απαλλοτρίωση του εν λόγω εργοδότη, καθώς και τον διορισμό συνδίκου ή προσώπου που ασκεί παρεμφερή καθήκοντα, και η αρχή που είναι αρμόδια δυνάμει των σχετικών διατάξεων:

α) είτε αποφάσισε την έναρξη της διαδικασίας,

β) είτε διαπίστωσε ότι η επιχείρηση ή η εγκατάσταση του εργοδότη έκλεισε οριστικά και ότι η ανεπάρκεια των διαθέσιμων στοιχείων του ενεργητικού δεν δικαιολογεί την έναρξη της διαδικασίας.»

- 5 Το άρθρο 3, πρώτο εδάφιο, της εν λόγω οδηγίας έχει ως εξής:

«Τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα, έτσι ώστε οι οργανισμοί εγγύησης να εξασφαλίζουν, με την επιφύλαξη του άρθρου 4, την πληρωμή των ανεξόφλητων απαιτήσεων των μισθωτών που απορρέουν από συμβάσεις εργασίας ή από σχέσεις εργασίας περιλαμβανομένης όποτε αυτό προβλέπεται από την εθνική νομοθεσία της καταβολής αποζημιώσεων σε περίπτωση λύσεως της σχέσεως εργασίας.»

Το ισπανικό δίκαιο

- 6 Το άρθρο 2 του νόμου 1/1996 σχετικά με τη δωρεάν δικαστική αρωγή (*Ley 1/1996 de asistencia jurídica gratuita*), της 10ης Ιανουαρίου 1996 (*BOE* n° 11, της 12ης Ιανουαρίου 1996, σ. 793, στο εξής: *ley 1/1996*), υπό τον τίτλο «Υποκειμενικό πεδίο εφαρμογής», προβλέπει τα εξής:

«Υπό τις προϋποθέσεις και τους περιορισμούς του παρόντος νόμου καθώς και των σχετικών διεθνών συνθηκών και συμβάσεων στις οποίες είναι συμβαλλόμενο μέρος το Βασίλειο της Ισπανίας, έχουν δικαίωμα στη δωρεάν δικαστική αρωγή οι εξής:

[...]

d) στις εργατικές διαφορές, οι εργαζόμενοι και οι δικαιούχοι του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης, τόσο για την άσκηση των δικαιωμάτων τους άμυνας, όσο και για την άσκηση αγωγών, ώστε να διασφαλίζεται η προάσπιση των παρεχόμενων από το εργατικό δίκαιο δικαιωμάτων στο πλαίσιο διαδικασιών εξυγιάνσεως.»

- 7 Το άρθρο 6 του *ley 1/1996*, υπό τον τίτλο «Ουσιαστικό περιεχόμενο του δικαιώματος», ορίζει τα εξής:

«Το δικαίωμα στη δωρεάν δικαστική αρωγή περιλαμβάνει τις ακόλουθες παροχές:

[...]

5. Απαλλαγή από την καταβολή των δικαστικών τελών, καθώς και από τις αναγκαίες για την άσκηση των ενδίκων βοηθημάτων προκαταβολές.»

- 8 Το άρθρο 1 του νόμου 10/2012 περί ρυθμίσεων σχετικών με τα τέλη στον τομέα της απονομής της δικαιοσύνης και του εθνικού ινστιτούτου τοξικολογίας και εγκληματολογίας (*Ley 10/2012 por la que se regulan determinadas tasas en el ámbito de la Administración de Justicia y del Instituto Nacional de Toxicología y Ciencias Forenses*), της 20ής Νοεμβρίου 2012 (*BOE* n° 280, της 21ης Νοεμβρίου 2012, σ. 80820, στο εξής: *ley 10/2012*), ορίζει, υπό τον τίτλο «Πεδίο εφαρμογής του τέλους για την εκδίκαση αστικών και διοικητικών υποθέσεων, υποθέσεων εργατικού δικαίου και κοινωνικής ασφάλισης», τα εξής:

«Το τέλος για την εκδίκαση αστικών και διοικητικών υποθέσεων, υποθέσεων εργατικού δικαίου και κοινωνικής ασφάλισης αποτελεί κρατικό τέλος και είναι απαιτητό καθ' όμοιο τρόπο σε ολόκληρη την εθνική επικράτεια στις περιπτώσεις που προβλέπονται από τον παρόντα νόμο. [...]»

- 9 Το άρθρο 2 του νόμου αυτού, υπό τον τίτλο «Περιπτώσεις επιβολής του τέλους», ορίζει τα ακόλουθα:

«Το τέλος επιβάλλεται για την άσκηση της εξουσίας των δικαστηρίων κατόπιν της ασκήσεως των ακόλουθων ενδίκων βοηθημάτων:

[...]

f) της ασκήσεως εφέσεως και αναιρέσεως σε περιπτώσεις εργατικών διαφορών.»

- 10 Το άρθρο 3 του ως άνω νόμου, υπό τον τίτλο «Υπόχρεος για την καταβολή του τέλους», προβλέπει, στην παράγραφο του 1, τα εξής:

«Υπόχρεος για την καταβολή του τέλους είναι όποιος κινεί την ένδικη διαδικασία και προβαίνει στη διενέργεια της βαρυνόμενης με το τέλος πράξεως.»

- 11 Το άρθρο 4, παράγραφοι 2 και 3, του ίδιου νόμου, που αφορά την απαλλαγή από το τέλος, ορίζει τα ακόλουθα:

«2. Απαλλάσσονται σε κάθε περίπτωση από την καταβολή του τέλους τα κατωτέρω πρόσωπα:

- a) τα πρόσωπα στα οποία έχει αναγνωρισθεί το δικαίωμα στη δωρεάν νομική συνδρομή, τα οποία και φέρουν το βάρος της αποδείξεως ότι πληρούν τις προϋποθέσεις από τις οποίες ο νόμος εξαρτά την παροχή της.

[...]

3. Στις εργατικές διαφορές, οι εργαζόμενοι, είτε μισθωτοί είτε αυτοαπασχολούμενοι, απαλλάσσονται κατά ποσοστό 60 % του τέλους που τους αναλογεί λόγω της ασκήσεως εφέσεως και αναιρέσεως.»

- 12 Το άρθρο 5, παράγραφος 3, του ley 10/2012, που αφορά την είσπραξη του δικαστικού τέλους, ορίζει τα εξής:

«Στις εργατικές διαφορές, η είσπραξη του τέλους πραγματοποιείται κατά τον χρόνο της καταθέσεως των δικογράφων της εφέσεως ή της αναιρέσεως.»

- 13 Η βάση επιβολής του τέλους καθορίζεται στο άρθρο 6 του νόμου αυτού. Το άρθρο 7 του εν λόγω νόμου, το οποίο αφορά τον καθορισμό του ύψους τους τέλους, προσδιορίζει το ποσόν, καταρχήν, στα 500 ευρώ για την άσκηση εφέσεως στις εργατικές διαφορές. Στο ποσό αυτό προστίθεται ποσό που προκύπτει από την εφαρμογή επί της βάσεως επιβολής του δικαστικού τέλους ποσοστού 0,1 %, με ανώτατο όριο του μεταβλητού ποσού τα 2 000 ευρώ, οσάκις ο υπόχρεος στην καταβολή του τέλους είναι φυσικό πρόσωπο. Το άρθρο 8 του ως άνω νόμου αφορά τον μηχανισμό «εξοφλήσεως» και την καταβολή του τέλους.

Τα πραγματικά περιστατικά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 14 Η Korota τελεί υπό καθεστώς εξυγιάνσεως από τις 16 Ιουνίου 2008.

- 15 Στις 16 Ιουνίου 2010, το Juzgado de lo Mercantil nº 4 de Barcelona (4ο πρωτοβάθμιο δικαστήριο εμπορικών υποθέσεων της Βαρκελώνης) εξέδωσε απόφαση στο διατακτικό της οποίας ορίζονταν τα εξής:

«Επικυρώνεται το σχέδιο εξυγιάνσεως που πρότεινε η Korota στις 9 Απριλίου 2010 και το οποίο έγινε δεκτό από τους πιστωτές, για την εκτέλεση του οποίου η Korota θα λογοδοτεί ενώπιον του παρόντος δικαστηρίου ανά εξάμηνο. Αποφασίζεται η παύση της διαδικασίας διασώσεως από της ημερομηνίας εκδόσεως της παρούσας αποφάσεως.»

- 16 Στις 25 Ιουνίου 2012, η γραμματεία του αιτούντος δικαστηρίου επικύρωσε πρακτικό συμβιβασμού του T. Marcos και της Korota (στο εξής: πρακτικό συμβιβασμού), το οποίο ορίζει τα εξής:

«1. Η [Korota] επιβεβαιώνει τους λόγους απολύσεως και, μόνο για τους σκοπούς του συμβιβασμού, αναγνωρίζει τον καταχρηστικό χαρακτήρα της απολύσεως. Προσφέρει δε το ποσόν των 14 090 ευρώ ως αποζημίωση, ποσόν που προσαυξάνεται κατά 992,66 ευρώ λόγω μη έγκαιρης προειδοποιήσεως και ποσόν 6 563 ευρώ ως καθαρό ποσόν που ζητείται στο πλαίσιο της παρούσας ένδικης διαφοράς.

2. [Ο T. Marcos] αποδέχεται τα ανωτέρω ποσά και τα μέρη συμφωνούν ότι λύεται η μεταξύ τους συναφθείσα σύμβαση εργασίας από της 27ης Φεβρουαρίου 2012.

[...]»

- 17 Στις 3 Οκτωβρίου 2012, ο T. Marcos υπέβαλε στο αιτούν δικαστήριο αίτημα εκτέλεσεως του πρακτικού συμβιβασμού, λόγω αθετήσεως από την Korota των δεσμεύσεών της.
- 18 Το αιτούν δικαστήριο, με διάταξη της 13ης Νοεμβρίου 2012, διέταξε την αναγκαστική εκτέλεση του πρακτικού συμβιβασμού κατά της Korota. Εντούτοις, την ίδια ημέρα, η εκτέλεση ανεστάλη λόγω του ότι η Korota τελούσε υπό εξυγίανση και δεν υφίστατο κανένα δεκτικό κατασχέσεως περιουσιακό στοιχείο προγενέστερο του εν λόγω σχεδίου.
- 19 Την ίδια ημέρα, με απόφαση της γραμματείας του αιτούντος δικαστηρίου, γνωστοποιήθηκε στον T. Marcos ότι μπορούσε να παραστεί ενώπιον του αρμοδίου Juzgado de lo Mercantil για να ασκήσει τα δικαιώματά του έναντι της Korota.
- 20 Ο T. Marcos άσκησε προσφυγή μεταρρυθμίσεως (recurso de reposición) της εν λόγω διατάξεως υποστηρίζοντας ότι, δεδομένου ότι το Juzgado de lo Mercantil nº4 de Barcelona είχε επικυρώσει το σχέδιο εξυγιάσεως και διέταξε την παύση της διαδικασίας διασώσεως, η αναγκαστική εκτέλεση έπρεπε να συνεχιστεί κατ' εφαρμογήν του άρθρου 239 του νόμου περί δικαστηρίων εργατικών διαφορών (Ley Reguladora de la Jurisdicción Social).
- 21 Με διάταξη της 3ης Ιανουαρίου 2013, το αιτούν δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή με το σκεπτικό ότι η προαναφερθείσα διάταξη της 13ης Νοεμβρίου 2012 παρέμενε σε ισχύ, ελλείψει διατάξεως για την περάτωση του σχεδίου εξυγιάσεως.
- 22 Ο T. Marcos γνωστοποίησε την πρόθεσή του να ασκήσει έφεση (recurso de suplicación) κατά της εν λόγω διατάξεως της 3ης Ιανουαρίου 2013 ενώπιον του Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (δευτεροβάθμιο δικαστήριο της Καταλωνίας).
- 23 Δεδομένου ότι ο T. Marcos δεν προσκόμισε τη βεβαίωση της φορολογικής αρχής σχετικά με την καταβολή του προβλεπόμενου από τον ley 10/2012 δικαστικού τέλους, αυτός κλήθηκε, με απόφαση της 13ης Μαρτίου 2013, να προσκομίσει την εν λόγω βεβαίωση εντός πενήμερης προθεσμίας.
- 24 Στις 22 Μαρτίου 2013, ο T. Marcos άσκησε προσφυγή μεταρρυθμίσεως (recurso de reposición) κατά της εν λόγω αποφάσεως υποστηρίζοντας, κατ' ουσίαν, ότι δεν υποχρεούτο να καταβάλει το ως άνω δικαστικό τέλος δεδομένου, αφενός, ότι έπρεπε να του αναγνωριστεί το δικαίωμα δωρεάν δικαστικής αρωγής, ως εργαζόμενος και δικαιούχος του καθεστώτος κοινωνικής ασφαλίσεως, σύμφωνα με το άρθρο 2, στοιχείο d, του ley 1/1996 και, αφετέρου, ότι ο ley 10/2012 είναι ασυμβίβαστος με το άρθρο 47 του Χάρτη, καθόσον θέτει δυσανάλογα επαχθές εμπόδιο, αντίθετο προς το θεμελιώδες δικαίωμα σε αποτελεσματική ένδικη προστασία, το οποίο διασφαλίζει το τελευταίο άρθρο.
- 25 Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται ως προς τη συμβατότητα του άρθρου 47 του Χάρτη προς εθνική ρύθμιση, όπως αυτή της κύριας δίκης, η οποία επιβάλλει στον μισθωτό την υποχρέωση καταβολής δικαστικού τέλους προκειμένου να μπορέσει να ασκήσει έφεση στο πλαίσιο διαδικασίας αναγκαστικής εκτέλεσεως, με σκοπό τη δικαστική κήρυξη αφερεγγυότητας του εργοδότη ώστε να παρασχεθεί στον εν λόγω μισθωτό δικαίωμα προσβάσεως στον αρμόδιο οργανισμό εγγυήσεως των μισθών, σύμφωνα με την οδηγία 2008/94.
- 26 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Juzgado de lo Social nº2 de Terrassa (2ο πρωτοβάθμιο δικαστήριο εργατικών διαφορών της Terrassa) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:
 - «1. Είναι αντίθετα προς το άρθρο 47 του [Χάρτη] τα άρθρα 1, 2, στοιχείο f, 3, παράγραφος 1, 4, παράγραφος 2, στοιχείο a, 4, παράγραφος 3, 5, παράγραφος 3, 6, 7 καθώς και το άρθρο 8, παράγραφοι 1 και 2, του [ley 10/2012] καθόσον, πρώτον, δεν παρέχουν στα εθνικά δικαστήρια

τη δυνατότητα να προσαρμόζουν το ύψος του δικαστικού τέλους ή να επικαλούνται λόγους αναλογικότητας (σχετικά με τη δικαιολογητική βάση της επιβολής του τέλους από το κράτος, καθώς και το ύψος αυτού, στο μέτρο που συνιστά περιορισμό της προσβάσεως σε αποτελεσματική ένδικη προστασία), οι οποίοι θα καθιστούσαν δυνατή την απαλλαγή του αιτούντος από την καταβολή του εν λόγω τέλους, δεύτερον, να λαμβάνουν υπόψη την αρχή της αποτελεσματικής εφαρμογής των κανόνων του δικαίου της Ένωσης και, τρίτον, να αξιολογούν τη σημασία που έχει, αναλόγως των περιστάσεων, το αντικείμενο της διαφοράς για τους διαδίκους και να αποκλείουν την εκδίκαση ασκηθείσας εφέσεως αν δεν έχει προηγουμένως καταβληθεί το εν λόγω τέλος;

2. Είναι αντίθετα στο άρθρο 47 του [Χάρτη] τα άρθρα 1, 2, στοιχείο f, 3, παράγραφος 1, 4, παράγραφος 2, στοιχείο a, 4, παράγραφος 3, 5, παράγραφος 3, 6, 7 καθώς και το άρθρο 8, παράγραφοι 1 και 2, του [ley 10/2012] όσον αφορά την εφαρμογή σε ειδική διαδικασία, όπως είναι η εκδίκαση εργατικής διαφοράς, στην οποία είναι συνήθης η εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης ως θεμελιώδους στοιχείου για την ισόρροπη οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη στην [Ευρωπαϊκή Ένωση];
3. Λαμβανομένων υπόψη των ως άνω ερωτημάτων, θα ήταν δυνατόν ένα δικαστήριο, όπως το αιτούν, να μην εφαρμόσει νομοθετική ρύθμιση όπως η επίμαχη, η οποία δεν παρέχει στα εθνικά δικαστήρια τη δυνατότητα, πρώτον, να προσαρμόζουν το ύψος του δικαστικού τέλους ή να επικαλούνται λόγους αναλογικότητας (σχετικά με τη δικαιολογητική βάση της επιβολής του τέλους από το κράτος, καθώς και το ύψος αυτού, στο μέτρο που συνιστά περιορισμό της προσβάσεως σε αποτελεσματική ένδικη προστασία), οι οποίοι θα καθιστούσαν δυνατή την απαλλαγή του αιτούντος από την καταβολή του εν λόγω τέλους, δεύτερον, να λαμβάνουν υπόψη την αρχή της αποτελεσματικής εφαρμογής των κανόνων του δικαίου της Ένωσης και τρίτον, να αξιολογούν τη σημασία που έχει, αναλόγως των περιστάσεων, το αντικείμενο της διαφοράς για τους διαδίκους, και να αποκλείουν την εκδίκαση ασκηθείσας εφέσεως αν δεν έχει προηγουμένως καταβληθεί το εν λόγω τέλος;»

Επί της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου

- 27 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, στο πλαίσιο προδικαστικής παραπομπής δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, το Δικαστήριο μπορεί μόνον να ερμηνεύσει το δίκαιο της Ένωσης εντός των ορίων των αρμοδιοτήτων οι οποίες του έχουν παραχωρηθεί (βλ., συναφώς, απόφαση *McB*, C-400/10 PPU, EU:C:2010:582, σκέψη 51, καθώς και διατάξεις *Cholakova*, C-14/13, EU:C:2013:374, σκέψη 21, και *SC Schuster & Co Ecologic*, C-371/13, EU:C:2013:748, σκέψη 14).
- 28 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το πεδίο εφαρμογής του Χάρτη, όσον αφορά τη δράση των κρατών μελών, ορίζεται στο άρθρο του 51, παράγραφος 1, το οποίο προβλέπει ότι οι διατάξεις του Χάρτη απευθύνονται στα κράτη μέλη μόνον όταν εφαρμόζουν το δίκαιο της Ένωσης (απόφαση *Åkerberg Fransson*, C-617/10, EU:C:2013:105, σκέψη 17).
- 29 Το άρθρο 51, παράγραφος 1, του Χάρτη επιβεβαιώνει την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την οποία τα θεμελιώδη δικαιώματα που κατοχυρώνονται στην έννομη τάξη της Ένωσης μπορούν να εφαρμόζονται σε όλες τις καταστάσεις που διέπονται από το δίκαιο της Ένωσης, αλλά όχι πέραν των καταστάσεων αυτών (βλ. απόφαση *Åkerberg Fransson*, EU:C:2013:105, σκέψη 19, και διάταξη *Sociedade Agrícola e Imobiliária da Quinta de S. Paio*, C-258/13, EU:C:2013:810, σκέψη 19).
- 30 Όταν μια έννομη κατάσταση δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης, το Δικαστήριο δεν έχει αρμοδιότητα να αποφανθεί επ' αυτής, οι δε διατάξεις του Χάρτη των οποίων ενδεχομένως γίνεται επίκληση δεν μπορούν να θεμελιώσουν αφ' εαυτών την αρμοδιότητα αυτή (βλ.,

υπό αυτή την έννοια, απόφαση Åkerberg Fransson, EU:C:2013:105, σκέψη 22, διατάξεις Sociedade Agrícola e Imobiliária da Quinta de S. Paio, EU:C:2013:810, σκέψη 20, Dutka και Sajtos, C-614/12 και C-10/13, EU:C:2014:30, σκέψη 15, καθώς και Weigl, C-332/13, EU: C:2014:31, σκέψη 14).

- 31 Κατά συνέπεια, πρέπει να εξετασθεί εάν η έννομη κατάσταση στην υπόθεση της κύριας δίκης εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης.
- 32 Στην παρούσα υπόθεση, η επίμαχη ρύθμιση της κύριας δίκης διέπει, γενικώς, ορισμένα δικαστικά τέλη στον τομέα της απονομής της δικαιοσύνης. Δεν αποσκοπεί στην εφαρμογή διατάξεων του δικαίου της Ένωσης. Επιπροσθέτως, το τελευταίο δεν περιλαμβάνει καμία σχετική ειδική ρύθμιση ή πρόσφορη να επηρεάσει την ως άνω εθνική ρύθμιση.
- 33 Εξάλλου, το αντικείμενο της κύριας δίκης δεν αφορά την ερμηνεία ή την εφαρμογή κάποιου κανόνα του δικαίου της Ένωσης πέραν εκείνων που περιλαμβάνονται στον Χάρτη (βλ., κατ' αναλογία, διάταξη Sociedade Agrícola e Imobiliária da Quinta de S. Paio, EU:C:2013:810, σκέψη 21).
- 34 Επιπροσθέτως, αντιθέτως προς την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση DEB (C-279/09, EU:C:2010:811), την οποία μνημόνευσε το αιτούν δικαστήριο και η οποία αφορούσε αίτημα δικαστικής αρωγής στο πλαίσιο διαδικασίας ευθύνης κράτους που ασκήθηκε δυνάμει του δικαίου της Ένωσης, προκύπτει από την απόφαση περί παραπομπής ότι το επίμαχο στην κύρια δίκη δικαστικό τέλος αφορά την άσκηση εφέσεως στρεφόμενης κατά της προαναφερθείσας διατάξεως της 3ης Ιανουαρίου 2013, με την οποία το αιτούν δικαστήριο απέρριψε το αίτημα αναγκαστικής εκτελέσεως του πρακτικού συμβιβασμού, εφέσεως η οποία ασκήθηκε από τον T. Marcos βάσει του εθνικού δικαίου, ήτοι του άρθρου 239 του νόμου περί δικαστηρίων εργατικών διαφορών.
- 35 Ωστόσο, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι ο απώτερος σκοπός των αιτήσεων του T. Marcos για ένδικη προστασία είναι η πρόσβαση στον μηχανισμό του Fogasa σε περίπτωση αφερεγγυότητας της Korota, σύμφωνα με το άρθρο 3 της οδηγίας 2008/94.
- 36 Εντούτοις, διαπιστώνεται ότι, στο παρόν στάδιο της κύριας δίκης, η επίμαχη κατάσταση δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας αυτής ούτε, γενικώς, του δικαίου της Ένωσης.
- 37 Συγκεκριμένα, όπως επισήμανε και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, προκύπτει από τη διατύπωση του άρθρου 2, παράγραφος 1, της οδηγίας 2008/94 ότι το ζήτημα εάν, για τους σκοπούς της οδηγίας αυτής, ο εργοδότης πρέπει να κριθεί ως ευρισκόμενος σε κατάσταση αφερεγγυότητας εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του εθνικού δικαίου και συναρτάται προς απόφαση ή διαπιστωτική πράξη της αρμόδιας εθνικής αρχής.
- 38 Ωστόσο, μολονότι η Korota, κατά τις περιεχόμενες στην απόφαση περί παραπομπής επισημάνσεις, ετέθη σε κατάσταση εξυγιάνσεως τον Ιούνιο του 2008, εντούτοις η απόφαση αυτή δεν περιλαμβάνει κανένα συγκεκριμένο στοιχείο το οποίο να καθιστά δυνατή την εκτίμηση ότι η εν λόγω επιχείρηση ευρίσκεται, στο παρόν στάδιο της κύριας δίκης, σε κατάσταση αφερεγγυότητας, βάσει των σχετικών διατάξεων του ισπανικού δικαίου.
- 39 Αντιθέτως, από την επισήμανση του αιτούντος δικαστηρίου κατά την οποία η προσφυγή του T. Marcos με αντικείμενο την αναγκαστική εκτέλεση του πρακτικού συμβιβασμού έχει ως σκοπό τη διαπίστωση από το δικαστήριο της αφερεγγυότητας της Korota προκύπτει ότι η εν λόγω επιχείρηση δεν κρίνεται, σε αυτό το στάδιο, ως ευρισκόμενη σε κατάσταση αφερεγγυότητας βάσει του ισπανικού δικαίου.
- 40 Το γεγονός ότι, μέσω των αιτήσεων του προς παροχή ένδικης προστασίας, ο T. Marcos επιζητεί, κατά τις επισημάνσεις του αιτούντος δικαστηρίου, να εξασφαλίσει τέτοιου είδους διαπίστωση αφερεγγυότητας προκειμένου να επιτευχθεί η παρέμβαση του Fogasa σύμφωνα με το άρθρο 3 της

οδηγίας 2008/94 δεν εξαρκεί ώστε να κριθεί ότι η επίμαχη κατάσταση της κύριας δίκης εμπίπτει, ήδη σε αυτό το στάδιο της διαδικασίας, στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας αυτής και, συνεκδοχικώς, στο δίκαιο της Ένωσης.

- 41 Πρέπει επίσης να επισημανθεί ότι, βάσει των επισημάνσεων του αιτούντος δικαστηρίου, αυτό, με την προαναφερθείσα διάταξη της 3ης Ιανουαρίου 2013 κατά της οποίας ασκήθηκε έφεση από τον T. Marcos, απέρριψε το αίτημα του τελευταίου περί αναγκαστικής εκτελέσεως του πρακτικού συμβιβασμού, με το σκεπτικό, κατά βάση, ότι η επίτευξη της εν λόγω αναγκαστικής εκτελέσεως εξαρτάται από απόφαση του αρμόδιου δικαστηρίου εμπορικών υποθέσεων, ενώπιον του οποίου ο T. Marcos θα έπρεπε να προβάλει τις αξιώσεις του.
- 42 Η εν λόγω διάταξη δεν προεξοφλεί το ζήτημα της αφερεγγυότητας της Korota ούτε οποιοδήποτε δικαίωμα του ενδιαφερομένου στην ανάληψη από τον αρμόδιο οργανισμό εγγυήσεως των ανεξόφλητων απαιτήσεων του κοινωνικής ασφαλίσεως, σύμφωνα με την οδηγία 2008/94, στην περίπτωση που η Korota κηρυχθεί σε κατάσταση αφερεγγυότητας βάσει της σχετικής εθνικής νομοθεσίας.
- 43 Από το σύνολο των σκέψεων που προηγήθηκαν, προκύπτει ότι η νομική κατάσταση στην υπόθεση της κύριας δίκης δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο είναι αναρμόδιο να απαντήσει στα ερωτήματα που υπέβαλε το Juzgado de lo Social n°2 de Terrassa.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 44 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σε αυτό απόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφαινεται:

Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι αναρμόδιο να απαντήσει στα προδικαστικά ερωτήματα που υποβλήθηκαν από το Juzgado de lo Social n°2 de Terrassa (Ισπανία).

(υπογραφές)